О, перш ніж відійде від мене дух,
Любове, прихили востаннє слух:
Хай Аргус зір візьме із віч моїх,
Коли ж осліпну, в дар Любове їх.
Послам держав я радо слух віддам;
А сльози морю, чи жінкам;
О, навчи, Любов, прохаю!
Вгодити тій, що й двадцять покохає,
І щось подарувати тим, хто вже це має.

Мою постійність я планетам дам,
А правду – тим, хто відданий верхам,
Мою відвертість, щирість їй услід
Дам єзуїтам; блазню – сум в одвіт.
Мовчання – тим, хто бачив чужину,
Хай капуцин візьме казну.
Тепер, Любове, я б навчився
Кохати тільки ту, з ким не здружився,
Обдарувавши всіх безсилих цього, чимсь.

Римо-католикам – віру мою,
Схизматикам амстердамським я шлю
Діла благі, в них зичливість моя
– Вертаю університету я.
Нестримним воям – скромність і поштивість,
Ну, а гравцям – терпеливість.
Навчи отак, Любов, мене
Не рівним кохати лиш ту, і одне
Щось тим в дарунок скласти, хто геть його жбурне.

Друзям про себе думку дарую,
Ворогу промисел мій зискую,
Сумнів заповідаю схоластам;
А лікарям – недугу, з баластом.

Природі – все те, що в віршах сказав;
Колегам – мій розуму сплав:
Уславити б любов хотів,
Ту, що зродила в мені пал любощів,
З виглядом, наче це дар, повернулих дарів.

За ким дзвенить вже так прощально дзвін,
Хай рецептурну книгу візьме він;
Моральні настанови — хай Бедлам,
Медалі бронзові – дай бідарям;
Тим, хто далеко живе від краю,
Англійську заповідаю.
Любове, ти лиш ту любить
Велиш, хто дружбу легко розділить
Хотів би і цей дар мій знецінити в цю ж мить.

Здаривши все, я ціль відкрию вслід:
Помру – зі мною вмре й любови світ.
І буде не цінніш оцих красот,
В забутих штольнях злиток позолот;
Грацiйність ваша знадобиться там
Як дзиґар сонячний гробам:
Любове, велиш мені ти
Любити ту, в чиїх очах зіскніти,
Для винаходу й спроби шлях, – щоб трьох їх зжити.